

Rychle a bezbolestně

Markéta Dočekalová

Markéta Dočekalová

*Rychle
a
bezbolestně*

Grada Publishing

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Rychle a bezbolestně

Markéta Dočekalová

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 4782. publikaci

Odpovědná redaktorka Mgr. Dana Flídrová

Sazba Jana Řeháková, DiS.

Počet stran 304

První vydání, Praha 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2012

Cover Design © Jana Řeháková, DiS., 2012

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-247-4287-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-4277-5 (elektronická verze ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-4278-2 (elektronická verze ve formátu EPUB)

ISBN 978-80-247-4279-9 (elektronická verze ve formátu MOBI)

Včera tam ještě nebyl. Jen prázdné, špinavé výlohy. Dnes, s úderem deváté, se tu objevil. Aranžérka pověsila do výlohy velký plakát a nad vchodem se rozsvítil neonový nápis: Rychle a bezbolestně. Nic víc. Otevírací doba každý den od 9 do 17 hodin, sedm dní v týdnu. Nový obchod na pěší zóně v Praze.

Lidé chodili kolem a nikdo z nich zatím nepostřehl, že tu své brány otevřelo něco velmi zvláštního. Malý podsaditý prodavač, vzhledově tak trochu Danny De Vito, stál ve dveřích nové prodejny a zvědavě pozoroval okolí. Když se ani na něj, ani na obchod, ani do výlohy za celých pět minut nikdo nepodíval, otráveně se vrátil dovnitř za pult. Otočil se ke slečně, která právě dokončila aranžmá výkladních skříní, a otráveně utrousil: „Dveře se netrhnou, co?“

„Jsi jak malý dítě, tati. Vždyť je to po každý stejný. Copak se nepamatuješ, jak dlouho jsi čekal na prvního zákazníka na své poslední štaci?“

Mrzutě mávnul rukou. „Lidi jsou čím dál nevšímavější. Kdybych dal na obchod ceduli, že dnes rozdávám zlato zdarma, stejně by si ani nevšimli.“

Usmála se a legračně zaškubala obočím.

„Nedělej ty grimasy! To je vážná věc!“ okřikl ji.

„Oni by si všimli. Určitě by si všimli,“ uklidňovala ho.

„Jo? A proč si to myslíš?“

„Ale nepřišli by,“ dodala vzápětí.

„A proč ne?!“ rozčílil se.

„Protože to zní moc dobře, než aby tomu někdo věřil. Proto. Mysleli by si, že je to nějaká finta. Nebo třeba skrytá kamera.“

„Skrytá kamera?“ opakoval mrzutě.

„Dej do výlohy něco jinýho. Dej jiný název obchodu. Co si mají lidi myslet, když všude jen vidí nápis Rychle a bezbolestně?!“ nabádala ho.

„Víš, že nesmím! Musím respektovat...“

Skočila mu do řeči: „... pravidla, já vím...“ A znovu udělala tu legrační grimasu.

„To je strašný zlovyk! Kdy už s tím přestaneš...“ povzdechl si a přitáhl za pult starou rozvrzanou židli, aby ulevil svým nohám. Když do-

sedl, jeho kulatá hlava s pečlivě udržovanou pleší se podezřele nízko propadla nad pult. Podívala se na něj a dala se do smíchu.

„Počkej, dám ti na židli nějaký polštář, abys byl trochu výš!“

„Stejně nikdo nepřijde...“ zoufal si. „A Nikol, když už jdeš pro ty polštáře, přines mi taky hrnek čaje, prosím tě!“

Roztomile kývla a už běžela do zadní části obchodu, kde měli malý byt. Když se vracela se dvěma polštáři a hrnkem čaje, zrovna skrz výlohu zahlédla mladého muže, kterak se zastavil a sledoval obchod. Prohlížel si podivné nápisy a vypadalo to, jako by snad váhal zda vstoupit.

„Hele, tatí!“ šeptla Nikol, skoro to vypadalo, že se bojí, aby mladíka nevyplašila.

Otec na ni překvapeně pohlédl.

„Ne na mě...“ pokračovala v šepotu. „Tam! Hele!“

Podíval se směrem k výloze, ale mladík tam už nestál. V tu chvíli totiž už otevíral dveře obchodu.

„Dobře, zdravím!“ houkl na oba. „Co vy to tu vlastně jako prodáváte, jestli se můžu zeptat. Nebo co to je, to: „Rychle a bezbolestně?!“ zajímal se. „Nějaký masáže?“ tipoval.

Starý pán jako by v tom okamžiku ožil. Celý se rozzářil.

„Jen pojďte dál! Všechno vysvětlíme, všechno se dozvíte!“ Pohotově seskočil se židle a hned začal k pultu přisunovat druhou, aby se mohl posadit i mladík.

„To ne, dík. Jen mi řekněte, vo co de. Sem jen zvědavěj.“ Začínal být trochu rozpačitý.

„Nikol, dej tady pánovi čaj. Určitě si dáte čaj, že ano?“

Mladík konsternovaně přikývl, i když nic takového původně vůbec neměl v plánu. Nikol před něj postavila čaj, který původně přinesla otcí.

„Tak, mladý muži, my vám nabízíme cokoli rychle a bezbolestně. Cokoli, co by vás normálně stálo spoustu práce a námahy, tak to my umíme zařídit rychle a bezbolestně. A navíc, úplně zadarmo,“ pronesl starý pán hrdě. Mladík zíral jako zařezaný. Nikol opět udělala tu svou grimasu.

Po několika sekundách se dal mladík do smíchu. „Tak jo, kde ji máte?! To je nějaká soutěž pro televizi, že jo? Kde je ta kamera?“ začal se mladík rozhlížet po obchodě.

„Žádná kamera. Uzavřeme řádnou smlouvu. Za všechno ručíme.“

„Hele, to jako vážně, jo? Vy ste už asi senilní cvok, že jo?!“ řekl mladík, vzal do ruky hrnek s čajem a lokl si. „Hmm. A ten čaj taky za moc nestojí,“ dodal. Pak se otočil na Nikol. „Ale máte pěknou prodavačku. No nic, mějte se tu!“ pronesl tak trochu s despektem a už bral za kliku u dveří.

V tom okamžiku zasáhla Nikol. „Ale my opravdu umíme zařídit všechno rychle a bezbolestně. A zadarmo... Skoro,“ řekla tím nejsladším a nejnevinnějším hlasem, jaký dovedla ze svých hlasivek vyloudit.

Překvapeně se na ni otočil. „Že je cvok tady starouš, to bych ještě pochopil. Ale že vy? Není vás tady škoda?“ zakroutil hlavou a pak zmizel z obchodu jako pára nad hrncem.

Starý pán smutně svěsil hlavu. „Už na to není doba. Získat zákazníky je čím dál těžší. Nejlepší to bylo za staré dobré první republiky...“

Nikol se usmála.

„Ne! Opovaž se to zase udělat!“ okřikl ji dřív, než stihla opět rozverně zastříhat svým obočím. „Měl jsem mít syna...“ posmutněl.

„Ale nemáš!“ Usmála se na něj, dala mu pusu na pleš a vzala do ruky hrnek s čajem. „Udělám ti novejš, jo?“

Pohlédl na ni. „A nemohla bys přestat používat to ej? Je to hrozné. Tahá to za uši.“

„Ale mluví se tak. Běž mezi lidi a chvíli poslouchej!“ bránila se.

„Krajové mravy bys neměla přebírat. Dobře víš, že jen projíždíme.“

„Vím. Ale zdá se mi to sexy...“ usmála se Nikol.

„Sexy?!“ podíval se na ni s úžasem.

„Jo! To ej se mi zdá takovej pěkněj zvyk. Sexy!“ prohodila rozpustile, vzala hrnek s čajem a zmizela opět v zadní části obchodu.

Ustaraně se za ni podíval. „Holka nešťastná, ty ani nevíš, co tě jednou čeká! Budeš to po mně všechno muset převzít!“ Pak zakroutil hlavou a otočil se opět k výloze. Zadíval se ven do ulice. Lidé chodili kolem, míjeli jeho obchod bez povšimnutí. Nikdo se ani na chvíličku nezastavil. Naprostý nezáměr. Pak pohlédl na hodinky. A to už mají otevřeno celé dvě hodiny! Než dokončil myšlenku, dveře obchodu se opět otevřely.

„Hele, soráč, ale sem se vrátil.“ vyhrkl mladík a hrnul se k pultu. „Přemejšlel sem vo tom. Je to sice blbost, ale já bych tu smlouvu, nebo co to jako nabízíte, chtěl vidět.“

Starý pán se usmál a Nikol zrovna vstoupila do obchodu s dalším hrnkem čerstvě uvařeného čaje.

„Ne dík, tak dobrej fakt nebyl!“ zatvářil se mladík odmítavě při pohledu na horký nápoj.

„Taky není pro vás. Nebudu se vnucovat, že jo?!“ prohodila Nikol.

„No ale to vy se zase vnucovat jako můžete, slečno... To já si ten čaj možná i dám!“

„Nedáte!“ vstoupil do hovoru starý pán. „Ten je totiž můj. A kromě toho, jste tu kvůli obchodu, ne? Budeme obchodovat,“ zdůraznil. Mladíka to pobavilo a na hru přistoupil.

„Tak jo, deme na to! Takže co mi nabízíte?“

Nikol sáhla do šuplíku u staré masivní skříňky a podala otci jakýsi papír.

„Tady je to všechno napsané, mladý muži. Rychle a bezbolestně vám splníme cokoliv, co by za normální situace trvalo dlouho a mohlo by to pro vás být i bolestivé, zkrátka namáhavé, únavné, muka způsobující a podobně.“

„Jako třeba co?“

„Cokoliv.“

„Třeba mi oživíte křečka, co mi chcípnul, dyž mi bylo vosum?“ žertoval.

„Vy to stále ještě neberete dost vážně, mladý muži. Je mi líto, vašeho křečka neoživím. Protože to byste ani vy nedokázal, ani za sto let ne a ani kdybyste u toho trpěl od rána do noci. Ale kdybyste se chtěl třeba naučit perfektně anglicky, tak to by problém nebyl.“

„To jako že bych uměl anglicky hned?“ ujišťoval se mladík.

„Od okamžiku, kdy dokončíte svůj podpis na této smlouvě,“ dodal starý pán. Nikol mladíka pečlivě po celou dobu sledovala. Zajímalo ji, jak se rozhodne. S napětím čekala, kdy mu otec vysvětlí ještě i zbytek obchodní nabídky.

„A co za to?“ zareagoval mladík bystře.

„Správná otázka, mladý muži! Celkem nic... Jen se tady upíšete, že souhlasíte, že jednou za splnění tohoto přání budete dlouho a bolestně trpět.“

„Co?! A to jako kdy?“ nechápal.

„Jednou...“ zopakoval starý pán.

„To může být za pět minut nebo taky za padesát let,“ namítal mladík.

„To může. Ale je to také unikátní služba, nemyslíte? Za to už stojí trochu riskovat, ne?“

„A jak jako dlouho? A... a... jak moc trpět?“ začínal se zakoktavat.

Nikol se neudržela a udělala na něj tu svou grimasu. Úplně ho tím rozechřála. „Snad se nebojíte?“ rýpla si do něj.

„Já?! Vypadám jako srab, nebo co?!“ rozčilil se. Hrdost a ješitnost mu nedala. Tak moc se chtěl před Nikol předvádět!

„Dohodneme se?“ přerušil jejich flirtování starý pán a na Nikol vrhl přísný pohled.

„Tak jo! Hele, upřímně, já tomu nevěřím. Ale sem vod přírody zvědavej a sem dobrodruh. Já do toho pro tu srandu du!“

„Tak si smlouvu pořádně pročtěte a rozmyslete si přání.“

Smlouva nebyla nijak rozsáhlá, obsahovala jen několik odstavců a formulace byly více než srozumitelné. Mladík text přelétl očima a pak vzal do ruky propisku, kterou mu Nikol podala.

„Píše to úplně samo. Bez namáčení...“ poznamenala nadšeně.

„Co?!“ nechápal její poznámku.

„To pero...“ řekla.

„Nejen hezká, ale ještě i vtipná!“ Odhodlaně sevřel propisku mezi palec, ukazovák a prostředník.

„Přání si pořádně rozmyslete,“ radil starý pán. „Nepodepisujte, dokud nemáte jasno, co si chcete přát,“ varoval.

„Mám úplně jasno! Chci mít suprový, úžasný, prostě cool tetování na celejch zádech. Od ramen až po zadek. Chci tam mít nádhernýho barevnýho čínskýho draka a taky nějaký vystínovaný čínský nápisy. Tetování, co mi budou všichni závidět. A chci ho mít rychle a bezbolestně! Je to jasný? Nebo mám radši sehnat vobrázek? Abych tam neměl pak nějakou ještětku, starouši!“

Nikol to pobavilo a málem vyprskla smíchy. Starý pán se na ni opět káravě podíval. Pak přisunul před mladíka smlouvu. „Podepište.“

Mladík se zachvěl nedočkavostí. „Teda nevim, co z toho jako bude, je to docela solidní adrenalin už teď. Dobrá hra, fakt. Já stejně myslím, že za chvíli vodněkud vyleze režisér a zařve stop.“ Podepsal.

Starý pán seskočil se židle a napřáhl ruku směrem k mladíkovi. „Bylo mi ctí s vámi obchodovat, mladý muži!“

Mladík zrozpačitěl. „A to je jako všechno?!“

„Řekl bych, že vaše přání bylo splněno, takže všechno,“ pokýval hlavou starý pán.

„Co?!“ Zákazník si rychle začal sundávat triko i mikinu. „Máte tu někde zrcadlo?!“ Snažil se pohlédnout na svá záda, ale marně. Nikol k němu přistoupila a užasle zírala na obrovského vytetovaného čínského draka.

„Je vážně krásnej...“ řekla překvapeně. Mladík ztuhl.

„Cože?! Já to musím vidět. Děláte si prdel, že jo?!“ křičel zoufale.

„My tu ale zrcadlo nemáme,“ pokrčila Nikol rameny.

Mladík vyběhl na ulici před obchod a zmateně pobíhal od člověka k člověku. Co křičel, to už Nikol neslyšela. Jen zpovzdálí, přes výlohu obchodu, sledovala jeho vypracované mužné tělo.

„Proč se pokaždé všichni tak diví? Vždyť jim to vysvětluji a mají to i v té smlouvě!“ kroutil nechápavě hlavou starý pán. Pak se podíval na Nikol, která stále zírala na mladíka pobíhajícího po ulici. „A nezírej na něj tak!“

„Jak?!“

„Tak!“

„Jak tak?!“

„Prostě tak... Nestoudně!“ zamručel.

„No jestli to myslíš tak, jako že se mi líbí, tak líbí, abys věděl. Taky bych už měla na něco takového čas, ne?“

„Chceš také mít tetování na zádech?“ podivil se.

Dobře věděla, že to otec jen hraje. Že moc dobře rozumí, o čem mluví. Přistoupila k němu a zlehounce mu usedla na klín. Objala ho kolem krku a přitiskla se. „Mám tě ráda, tati. Ale už nejsem malá holčička. Už potřebuju mít ráda i někoho jinýho. Chybí mi láska.“

Podíval se jí zpřímá do očí. „Chceš všechny své lásky pohřbívat? Chceš vidět, jak stárnou mnohem rychleji než ty? Chceš takhle hrozně moc trpět?“

„Taky sis vzal maminku. A ta přeci byla jako všichni ostatní lidi.“

„Byla. I když umřela stářím, stejně nás oba opustila už dávno. A podívej se na nás dva. Na sebe. Jsi mladá, krásná a plná síly. Jako by ses narodila před dvaceti lety. Jsme jiní.“

Chtěla na to ještě něco říct, ale do obchodu opět vtrhl mladík. Vyděšeně křičel: „Jak jste to udělali?! Já to tam fakt mam!! Lidi říkaj, všichni říkaj, že to tam mam!“ Vytáhl z kapsy mobil a podal ho Nikol. „Vyfoťte mi ty záda. Já to musím vidět!“

Nikol nechápavě zírala na mobil a nevěděla si s ním rady.

„Sakra, jen zmáčknete tendle čudl, jo?!“

Poněkud roztřeseně udělala obrázek a mobil podala mladíkovi. Ten konsternovaně zíral na čínského draka.

„Já myslím, že vypadá skvěle,“ poznamenala Nikol při pohledu na fotku.

Mladík se vrhl ke starému pánovi, chytl ho pod krkem a přitiskl ke zdi obchůdku. „A teď mluv, starouši! Jak je to s tím dlouhým utrpením?! Kdy mě to čeká a na jak dlouho?!“

Starý pán sotva zvládal popadnout dech, jak ho mladík tiskl. „Já nevím. S tím já už nemám nic společného. Já jen uzavírám smlouvy. Jednou to nastane. Ale nevím kdy a nevím, jak to bude trvat dlouho. Ve smlouvě stojí: dlouho a bolestivě trpět.“

„Vim, co tam je, sakra! Ale dlouho je pro každého jinak! Pro někoho je dlouho pět minut a pro jinýho sto let!“

„Podepsal jste to dobrovolně, mladý muži,“ bránil se starý pán.

„Pusťte ho, nic vám přeci neudělal,“ řekla Nikol tak klidně, až to mladíka zaskočilo. Vzápětí uvolnil hrdlo starého pána ze svého sevření.

„Dobrovolně!“ zakřičel. „Sem myslel, že je to nějaká sranda, vole!“ vřískal. Pak zvedl ze země tričko a mikinu a znovu se oblékl. Z pultu sebral svůj exemplář smlouvy, který tu ještě stále ležel a zahleděl se na něj. „Jde tu smlouvu nějak zrušit?“

„Výpověď smlouvy. Článek 5,“ ukázal starý pán prstem na místo na papíře.

Mladík tam pohlédl a četl: „Smluvní strany se vzájemně dohodly, že toto ujednání nelze žádným způsobem jednostranně zrušit nebo vypovědět. Jedinou výjimku tvoří situace, kdy by si zrušení smluvního ujednání přály obě smluvní strany společně a na tom by se dobrovolně dohodly.“

Mladík se na starého pána zoufale podíval. „Hele, mám strach. Pojdme se domluvit, že to zrušíme.“ Starý pán nekompromisně zakroutil hlavou.

„Je mi líto, já si zrušení smlouvy nepřeju,“ dodal.

„To byste jako přišel vo provizi, nebo co?!“ zaječel mladík.

„Musel bych místo vás sehnat deset jiných. Deset je moc. Hrozně moc. Nemáte představu.“

Mladík byl zmatený a vůbec nic nechápal. „Co vy ste vlastně zač! Co ste voba zač?!“ Pak se otočil a utekl z obchodu jako malý kluk. Ani se neohlédl.

„Nevděčník,“ poznamenal starý pán, když za ním zapadly dveře obchodu.

„Bojí se. Vždyť neví, co ho čeká!“ zastávala se ho Nikol.

„A on to někdo jiný snad ví? Děvenko zlatá, třeba si toho ten mladíček ani nevšimne, až to začne. Prostě si jen bude myslet, že zrovna v tu chvíli jeho život za moc nestojí. Ale než si vůbec vzpomene na tuhle smlouvu a všechno si uvědomí, bude to mít celé dávno za sebou...“

„A co když ne?“

„Konec řečí. Povinnosti volají,“ řekl a vzal Nikol vlídně kolem ramen. Věděla, že nemá smysl se pokoušet o tom dál mluvit. Otec měl pro ni práci a v takovém okamžiku byl nekompromisní. Za těch osmdesát let, co je na světě, ho už znala velmi dobře.

„Ty vole, ti to povídám, ne?! Sem to podepsal a v tu ránu sem to měl na těch zádech, vole! Takhle! Lusknutím prstů!“ vysvětloval řádně alkoholem unavený Filip kamarádům v hospodě.

„Hele, už je to nudný, fakt! Nejdřív to byla prdel, ale už to je fakt otrava!“ zakřičel mu přímo do ucha jeden z kamarádů.

Filip se zvedl, hodil na stůl tři stovky a začal se potácet z hospody ven. „Na vás seru, kretění...“

Když dorazil domů, vyčerpaný padl na gauč. Z kapsy džínů vynadal zmuchlanou smlouvu a tupě na ni zíral. Pak ji našťavaně odhodil na malý konferenční stolek poblíž. „Dlouho a bolestně trpět! Ty vole, já sem takovej debil! Co já si všechno moh přát a nakonec skončím někde v nějakým hajzlu a kdovíco se mi tam bude dít a to všechno pro jednu pitomou kérku! Dědek jeden! Tohle sem přece nemoh brát vážně! Nikdo nemůže!“ utěšoval sám sebe polohlasně. Jeho tříletý labrador na něj přitom soustrastně zíral. Misku na žrádlo měl prázdnou, ale bylo celkem jasné, že tenhle páničkův stav už znal a že by něco snad dostal, s tím ani nepočítal. Filip zamžoural očima směrem k psovi. „Promiň, Basko. Ráno.“ Pak se otočil na bok a během chvíle už pravidelně oddychoval.

Ranní sluníčko mu ostře zasvítilo do zavřených víček. Lehce zamrkal. Pomalu otevřel oči a mžoural do ranního rozbřesku. Den byl podezřele v rozpuku. Pohlédl na mobil ležící na nočním stolku. Bylo osm a nějaké drobné. Sakra! Zaspal! Večer si zapomněl nařídit buzení. Vyletěl z postele a zmateně začal pobíhat po bytě. Basko ho nadšeně vítal a netrpělivě poskakoval kolem. Čekal na svou ranní procházku. „Basko, kámo, průser! Zaspali sme! Tos mě nemoh vzbudit?!“ V hromadě vypraných nespárovaných ponožek hledal dvě, které by k sobě pasovaly. Znovu pohlédl na nedočkavé zvíře. „To ti nemůžu udělat, já vim!“ Rychle nazul tenisky, vzal vodítko a už otevíral dveře. „Ale rychle, dneska musíš bejt fakt jako tryskáč, rozumíš? Pochčiješ první strom, kerej potkáme, a já pádím!“ pokřikoval na Baska a bral schody v paneláku po dvou. Špatný došlap. Let vzduchem. Rána jako z děla. Než si stihl cokoliv uvědomit, válel se pod schody. Basko na něj nechápavě koukal a jemně kvíkal. „Sakra! Moje noha!“ řičel Filip na celý barák.

„Ty už to fakt přeháníš,“ rýpnul si Tomáš, „zaspíš a necháš se do facky hodit erzetou!“

„Asi mam kliku, že je to nejbližší špitál vod mýho baráku. Kurva, to bolí!“

„Nekňuč, kámo. Doktor je tu za chvíli.“

„Kdo slouží?“

„Kovář.“

Filip vztekle praštil hlavou o lehátko, na kterém ležel. „Tak to je můj konec! Zrovna tendle řezník!“ To už vcházel doktor Kovář na ošetřovnu.

„Ale, ale, pan Šimůnek! Slyšel jsem, že vás na ortopedii postrádají. Kolikátý pozdní příchod to už tenhle měsíc vlastně je?“

Filip zvedl oči v sloup. „Mam blbej měsíc. Třetí.“

„Třetí blbej měsíc nebo třetí pozdní příchod?“ Ortoped vzal do obou rukou Filipův kotník a lehce s ním pohnul.

„Auuu! To bolí! Trochu soucitu, doktore!“ křičel zoufale.

„To bude zlomený. Pošlu vás na rentgen. A modlete se. Jestli jste si to zlomil blbě, tak vás v práci dokonce ubytujeme! Luxus, co říkáte?!“

„Mi to zasádrujete a bude, ne?!“ vyjekl překvapeně.

„No uvidíme. Taky se může stát, že půjdete na sál a budeme to šroubovat. Necháme se překvapit.“

Zatímco čekal Filip na výsledek rentgenu, v hlavě se mu honily ty nejhorší myšlenky. Tomáš si všiml jeho výrazu.

„Co se tváříš? To nebude tak horký, neboj!“

Filipův výraz se ale nezměnil. „Ty vůbec netušíš, vo co tu de. Voni mi tu nohu nejspíš amputujou.“ řekl ledově chladným hlasem. Tomášovi málem zaskočilo nemocniční kafe, které popíjel z kelímku.

„Cože?! Tobě asi jeblo, ne? Nejvejš pudeš pod kudlu a budeš mít pár šroubů. Hele, všechno zlý je k něčemu dobrý. Dáš si leháro, sestřičky tě budou vobletovat, to je furt lepší než makat, ne?“

Filip si ale dál vedl svou. „Bude to hrozně bolet, a kdo ví, jak dlouho to potrvá. Budu hrozně trpět! Sakra!“

Takhle ho Tomáš neznal. Možná je v nějakém šoku, pomyslel si.

„Hele, já musím jít dělat. Napiš mi pak sms, jak si dopad. Jestli si tě tu nechaj, eště se za tebou stavim, než vodejdu.“

Teprve teď Filip vytřeštil oči a vyhrkl: „Počkej, jestli tu zůstanu, musí se mi někdo postarat vo Baska. Je chudák doma sám. Pomůžeš mi s ním?“

Tomáš se na zlomek sekundy zamyslel a pak se usmál: „No jasně. Pučíš mi bejvák na tu dobu a pejsánek bude jako ve vatě, to slibuju!“ Na to si plácli.

Když si doktor Kovář prohlédl snímky, poplácal Filipa po zádech. „Hezká zlomeninka! Tak ať vám někdo přiveze věci, protože tohle se musí operovat. Chvíli si tu poležíte. A připravte se na delší rekonvalescenci. Než tu zase budete moct pobíhat, to chvíli potrvá.“

„Řekněte mi pravdu, doktore. Budete amputovat?“

„Prosím?! Zlomený kotník? Kde jste to proboha slyšel? Takhle si myslíte, že tady léčíme? To by byla snadná práce, každému hned všechno uříznout...“ smál se Kovář.

Filip zakroutil hlavou. „Tam bude nejspíš něco, co není na rentgenu vidět. Prosím vás, buďte připravený na to úplně nejhorší! Já vo tu nohu nechci přijít!“

„Neblázněte, člověče! To pracujete v nemocnici? Vždyť vy se chováte jak hysterická ženská!“

„Nic nechápete, doktore!“

„Dva šrouby, celkem běžná operace. Ale slibuju, že budu připraven na nejhorší, spokojen?“

Filip jen unaveně pokýval hlavou a upřel svůj zrak do stropu. Nečekal, že to přijde tak hrozně rychle. Ani si tu kérku pořádně neužil a už trpí. Cítil se odevzdaně a naprosto bezmocně. Nevěděl, co bude dál, ale měl jistotu, že bude dlouho a bolestně trpět. Když ho převezli na oddělení, bylo z toho haló.

„Holky, představte si, že Filip, ten sanitář, přijel erzetou! Má úraz. Kovář ho bere na sál!“ přiběhla sestřička Verunka do sesterny celá rozjařená.

„Tak on přišel do práce?“ podivila se vrchní.

Když se probрал z narkózy, nejdříve si ploskou zdravé nohy ohmatl tu operovanou. Sláva! Je tam! Nechybí. Potom se rozhlédl a mrkl na kapající infuzi. Noha byla zafixovaná v sádrovém obvazu a musel sám sobě přiznat, že bolest nebyla tak strašná, jak čekal. Možná je to všechno, napadlo ho. Třeba už to má za sebou! S pocitem velké úlevy znovu usnul. Probudilo ho, až když noha začala přicházet k sobě.

Stačilo ale zaskučet a sestřička hned přispěchala s injekcí. Během okamžiku pocítil lehký nával tepla a svět se s ním začal točit. Já na tebe vyzraju, staříku, napadlo ho. Ono to nebude tak šílený, jak by sis možná přál!

V nemocnici strávil dva týdny a s vidinou rehabilitace, které neunikne, byl o berlích propuštěn domů. Basko ho vítal jako zběsilý, takže se málem na berlích neudržel. „Neskákej, ty pako! Neskákej, blbe! Zabiješ mě!“

Tomáš to nebohé rozradostněné zvíře chytil a odtáhl ho od Filipa. „No, nazdar. Ty seš teda lazar!“ okomentoval situaci.

Filip jen rozpačitě pokrčil rameny. „Budeš mi ještě venčit Baska, než se trochu poskládam?“ žadonil.

„No co mi zbejvá, že jo. Přece nenechám kámoše v bryndě. Dyž sem to zvládnul ty dva tejdny, ještě to nějakou dobu taky zvládnu. Ale nebuděš na mě ječet!“

„Proč bych měl ječet?“

Tomáš se na chvíli zamyslel a potom se rozpačitě podíval směrem ke špajzu. „Trochu sem ti vybilil špajzku.“

Filip se pomalu dobelhal na místo činu a otevřel dveře. Vzápětí strnul. „Trochu?! Ty vole, kde je všechen muj chlast?“ Nemotorně se rozhlížel po policích. „Ty si sežral i celej lovečák a klobásy vod mámy?!“

Tomáš jen nezřetelně pokrčil rameny. „Trochu jsme tu s kámošema kalili. Hodilo se to.“

„Eště něco bych měl vědět?“ podíval se na něj Filip s rozpaky ve tváři. Těžko se mohl nějak víc rozčilovat, Tomáše potřeboval.

„No... Jak bych to...“ hledal Tomáš slova.

„Normálně, prostě to vyklop!“

„Budeš muset spát na matraci na zemi, ale to tedy nevím, jak se z tý země pak zvedneš.“

Filipa popadla panika. Horečnou rychlostí pajdajícího invalidy se hrnul do ložnice. Tam uviděl svou rozlámanou postel a Tomášovu matraci na koberci. „Tys mi rozštípal postel?!“ Nevěřil svým očím.

„To není tak úplně přesný. Víš, společnost se tak trochu zhulila a pak... no jak bych to řek, na tý posteli bylo hodně veselo. Nepamatuju

si to. Byl sem sjetej, promiň. Ale ráno, dyž sem se probрал, ležel sem v týchle šlamastice. Hele, já si to vodpracuju. Budu ti venčit Baska, jak dlouho budeš chtít. Budu ti chodit na nákupy a prostě cokoliv, co budeš chtít. Smažem to, jo?“

„Kde budu spát, ty vole? Chápeš, že nemůžu spát na matračce na zemi? S toudle haksnou to prostě nejde!“ šlel Filip. „Tak von je to nej-spíš teprve začátek,“ dodal vzápětí.

„Cože? Jakej začátek?“

„Ále, to bys asi nepochopil. Jeden... jedna... Prostě mám v předpo-vědi, že teď budu dlouho a bolestivě trpět. Začínám tomu věřit.“

Tomáš přistrčil Filipovi židli a ten si s úlevou sedl. Pak se rozhlédl po svém bytě. „Budeme to tu muset přeorganizovat. Protože než ty se vrátíš ze šichty, já bych tu nejspíš zhebnul. Zatím na to nesmim vůbec došlápnout, takže potřebuju mít všechno u ruky.“

„Jak jako trpět?“

„To neřeš. Prostě mě čekaj blbý časy. A jak vidíš, už to začalo. Já bl-bec myslel, že to taky skončilo, dyž mě pustili domu. Asi sem se splet.“

„No tak jo! Žádnou paniku, kámo. To všechno zmáknem!“

Starý pán si spokojeně promnul ruce. „Tak to byl pátý zákazník! Za-čínám věřit, že to půjde.“

Nikol se na něj usmála. „Bude to stejný jako vždycky. Nejdřív nechoděj, a když začnou, objeví nás novináři a musíme zmizet. Jsem šťastněj-ší, když nikdo nechodí,“ řekla se zvláštním odstínem smutku v hlase.

„To si dovedu představit! Stále by ses jen někde toulala. Dívka bez doprovodu se nemá co potulovat po cizím městě!“

„Baví mě to. Praha je úžasný město!“

„Úžasně...“ opravil ji.

„Úúúžasněéé město!“ smála se rozpustile.

„V čem, prosím tě?“

„Je taková... taková... improvizáční. Nikdo nic neřeší, nikomu na ničem nezáleží, ale nakonec to všechno nějak jde a dopadne... Vypadá to, že to nemůže nikdy fungovat, ale funguje to! Je to dobrodružný!“

Starý pán nad tím jen kroutil hlavou. „Kdy dostaneš rozum, Nikol?!“

V tom se otevřely dveře obchůdku a vešla asi třicetiletá žena. Rozhlédla se a sebevědomě spustila: „Můžete mi říct, co je tohle za agenturu? Chodím kolem už nějakou dobu a vždycky koukám na ten divný nápis a vůbec mi není jasný, co rychle a bezbolestně.“

Starý pán se jí hned ujal a Nikol šla zákaznici zatím uvařit kávu. Když vysvětlil podstatu celého obchodu, seděla žena ještě dlouho mlčky na židli a vypadala, že přemýšlí. Pak najednou vyhrkla: „No, buďte jste blázen, a pak se mi nic nemůže stát, když tu smlouvu podepíšu, nebo jsou věci mezi nebem a zemí, o kterých jsem dosud nic netušila. A pak by to mohlo být hodně zajímavý.“

„Netlačím na vás. Rozmyslete si své přání a vraťte se, kdy budete chtít,“ dodal starý pán laskavě.

„A nehrozí, že už tu třeba nebudete?“ zajímala se.

„Když se vrátíte v rozumném čase, budeme tu,“ uklidnil ji.

„Co to je – v rozumném čase?“

„Zítřa, pozítří?“ usmál se.

„Tak jo. Všechno si to rozmyslím,“ řekla rozhodně, „A tu smlouvu bych si s dovolením vzala domů na prostudování.“

„Samozřejmě,“ uctivě se uklonil tak, jak to dnes už nebývá zvykem, a ochotně otevíral půvabné třicítce dveře obchůdku. Vyšla na ulici, ještě se jednou, trochu rozpačitě, ohlédla a pak zmizela kdesi za rohem.

„Už se nevrátí...“ řekla náhle do ticha Nikol.

Starý pán na ni pohlédl, sundal si brýle na špičku svého nosu a s naprostou jistotou v hlase prohlásil: „Ještě se máš hodně co učit! Bude tu zpátky dřív, než začneme balit na další štaci.“

Kateřina Radová byla mladá, nadějná manažerka a většinu věcí ve svém životě řešila rozumem. Příhoda s podivným obchůdkem se však vymykala všemu, co kdy zažila. Byla z toho rozpačitá a nevěděla, jestli si z ní někdo vystřelil, nebo je to myšleno zcela seriózně. Ráda by se s někým poradila, ale cítila, že o tomhle prostě nemůže nikomu říct. Vždyť by ji všichni považovali za blázna!

Sama v sobě připustila, že vlastně nemá zase tak moc co ztratit. Blábol, nějaký vtípek, ten jí ublížit nemůže. A kdyby to fungovalo... Kdyby to fungovalo! Polilo ji horko. Zachvátil zmátek. Vždyť ona vlastně neví, co by si měla přát! Tak třeba, aby se do ní zamiloval Brad Pitt. Nebo aby byla milionářka a mohla pověsit práci v reklamce na hřebík. Milionářka možná vůbec není špatný nápad, protože kdyby měla spoustu peněz, mohla by si v podstatě plnit všechna svá přání. Taky by chtěla spokojenou rodinu, milujícího partnera a miminko. Jako každá třicítka. Že by si přála někoho jiného místo Pavla? Pavel je východisko z nouze. Nikdo lepší se prostě zatím nenašel. Byl to takový její kompromis. Uměla si představit, že by s ním založila rodinu a prožila celkem spokojený život, ale že by to bylo nějaké terno, to tedy zrovna ne. Na její vkus byl Pavel příliš typ „mouchy, snězte si mě“, a kde ho nechala stát, tam ho i po několika hodinách ještě našla. Byl hodný, možná, ne možná, určitě, byl až moc hodný. Když Kateřina přišla s tím, že by chtěla miminko, řekl „tak jo“. Když za měsíc svůj názor změnila, protože ji povýšili a zrovna by se to nehodilo, řekl opět to své „tak jo“. Když chtěla jet na dovolenou k moři, když vybrala silvestrovský pobyt na horách, když mu navrhla změnu účesu, když sama změnila účes, když mu jednou řekla, ať už táhne, tak on pokaždé jen řekl to své „tak jo“. A když ho pak vzala zpátky, už ani nic jiného nečekala. Tak jo. Vymění Pavla za někoho, kdo bude charismatický, bohatý, vášnivý, energický a kdo jí občas ukáže, že je alfa samec? Někoho takového získat rychle, bez práce a námahy, to by byla bomba! Ta představa ji naplnila očekáváním a zvedl se jí adrenalin v krvi. To by mohlo být zajímavé... Vzápětí to ale překryl opět rozum. Co se samcem. Když bude mít prachy, tak si nabalí kohokoli bude chtít. Jen ukáže prstem!

Večer měla schůzku s Pavlem. Seděli v romantické restauraci, na stole hořela svíčka, a když Kateřina prohlásila, že dnes nemá na romantiku náladu, a plamínek sfoukla, očekávala, že Pavel opět řekne to své „tak jo“.

„Tak to tedy ne!“ řekl k jejímu úžasu, vytáhl zapalovač a znovu svíčku zapálil.

Kateřina na něj vytřeštila oči. „Řekls, že ne? Nebo jsem blbě slyšela?“ koktala překvapeně.

„Řekl jsem, že ne. Nebudu tě žádat o ruku bez romantiky.“ Po této větě vytáhl z kapsy saka malý balíček, vstal od stolu, poklekl před Kateřinou na jedno koleno, rukou jí zvedl krabičku k očím a zeptal se: „Vezmeš si mě?“

Cítila se jako nahá. Honem začala do Pavla šfouchat, aby se postavil: „Neblbni, prosím tě, neblbni! Všichni se na nás koukají!“

„Ať se dívají! Tohle je nejdůležitější okamžik mého života a doufám, že i tvýho. Tak ať se klidně koukají!“ Pavel čekal, co Kateřina udělá. Ta si vzala krabičku a prosebným pohledem ho žádala, aby usedl zpět ke stolu. Ač nerad, udělal to, aby ji tak moc nevyváděl z míry. S napětím vyčkával. Otevřela úhledně zabalený dáreček a vykoukl na ni prsten. Ne prstýnek, ale pořádný prsten. Pavel se plácl přes kapsu.

„Šetřil jsem na něj rok. Snad se ti líbí,“ dodal.

Zvedla k němu oči, pak se znovu rozpačitě zahleděla na nabízené pouto. Vzal něžně její ruku a brilliant jí nasadil. „Vypadáš úchvatně.“

„Díky. Zaskočil jsi mě.“

„Po pěti letech chození?“

„Pavle, já... Já... Přece se nemusíme hned brát, ne?“ vylezlo z ní. V duchu si přitom říkala, co blbne. Vždyť jiná ženská by skákala blahem. Vdát se, mít mimčo, a ne naopak, jak to dnes bývá pomalu pravidlem.

„Nemusíme. Ale mohli bysme,“ řekl něžně a pohladil ji po hřbetu ruky.

Mohli, ale co když se pak objeví někdo mnohem lepší, napadlo ji vzápětí. „Hele, Pavle, můžu mít jednu hypotetickou otázku?“

„Jasně.“

„Kdyby ti někdo řekl, že můžeš získat děsně rychle a bezpracně něco, co by tě jinak stálo spoustu času a námahy, ale zaplatíš za to tím, že jednou budeš dlouho a bolestně trpět, šel bys do toho?“

Překvapeně se na ni zahleděl. „Ty fantazíruješ? Co se stalo, není ti dobře? Jak zrovna tebe mohla taková fantasmagorie vůbec napadnout? To je mi záhadou!“

„To neřeš. Šel bys do toho? A když jo, tak kvůli čemu?“

Pavel se zamyslel. „A co by to jako mohlo třeba bejt?“ snažil se to pochopit.

„No třeba... dlouho a pracně bys normálně hledal dobře placenou práci, která tě bude bavit. Tak to bys mohl získat lusknutím prstů. Ale je tam ten háček s tím utrpením.“

Pokýval hlavou. „To nevím, jestli bych chtěl. Vždyť je to dobrodružný se o něco snažit, ne? A napínavý, jestli se to povede, nebo nepovede...“

„Jéééžiš! Jenom, prosím tě, nebuď zase takovej charakter!“ vypěnila.

„Tak promiň, že říkám, co si myslím. Ale když nad tím tak přemýšlím, tak asi pro lásku bych do toho šel. All you need is love, chápeš? Když ji v životě máš, nepotřebuješ nic jiného.“

Kateřina se najednou zarazila. „Máš přeci mě, ne?“

„No... to doufám. Protože co si mám myslet, když se musíš po pěti letech tak dlouho rozmýšlet a vlastně nevíš, co mi máš jako říct, že jo,“ řekl zklamaně.

Takhle ho neznala. Ještě nikdy se tak neprojevoval. „Já přeci mám radost, Pavle! A jasně, že si tě ráda jednou vezmu...“

„Jednou?“

„Takže ty bys do toho šel pro lásku, jo?“ vrátila se k tématu a znovu ji napadl ten Brad Pitt.

„Jo. Řekl bych, ať mě Kateřina miluje tak moc, že si mě bude chtít vzít a žít se mnou třeba na hromadě odpadků v největším keňským slumu. Ať mě miluje tak moc, že se mnou půjde kamkoliv. Ať pro ni znamenám tolik, že když se bude bát, vždycky se s důvěrou ke mně přitulí. A bude věřit, že ji ochráním. Že jsem její bezpečí. Její přístav v nekončícím rozbouřeném oceánu. To bych si přál. A kdyby tahle idylka trvala třeba jen jedinej rok, klidně bych pak za to i trpěl. Jenomže to je jak vystřižený z červený knihovny, takže si můžu nechat zajít chuť.“

„Proč to říkáš? Myslíš, že tě dost nemiluju?“ namítla.

„To je spíš otázka pro tebe než pro mě, ne?“

„Nikdo není dokonalý, Pavle. Já prostě nedovedu bejt taková ta rozjuchaná romantická duše, co ti bude denně říkat, jak se bez tebe neobejde.“

Jemně se usmál. „Ale to já přeci vím. Vždycky se mi na tobě líbilo, že jsi taková samostatná a energická. Že se ničeho nebojíš a hned tak před

něčím necukneš. Ale bylo by moc milý vidět, že mě taky občas k něčemu potřebuješ. Že nejsem jen ten, se kterým se někdy někde ukážeš, v noci vyspíš, a když je třeba, tak mu řekneš, aby ti udělal dítě. Doufal jsem, že kdybych byl tvůj manžel, alespoň kousek z toho by se mohl splnit.“

Jak ho tak poslouchala, došlo jí, že nějakou naději mu dát musí. Pavel sice není bůhvíjaká partie, ale pořád lepší než žádná partie. Nějak by ho uspokojit měla, ale zároveň potřebuje získat čas. Čím později svatba bude, tím lépe. Pak ji to napadlo. „No dobře! Naplánujeme zásnuby a do roka od nich pak bude svatba, co ty na to? Musíme to říct rodičům a všechno připravit,“ řekla. „A tohle mi dáš před mámou na zásnubách, jako zásnubní,“ ukázala na brilantový šperk na svém prsténíčku. „Máma je konzervativní, budeš ji muset požádat o mou ruku, je ti to jasný?“

„Mámu?“ podivil se Pavel s lehkým úsměvem na rtech. Věděl, že Kateřina otce už nemá, ale stejně se mu zdál nezvyklé žádat o ruku matku.

„No, tátu už těžko... A jak znám mámu, bude si na tom trvat.“

Sevřel její štíhlé prsty ve svých dlaních, a než odpověděl, chvíli je hladil a díval se jí do očí. „Tak jo.“ Už to byl zase ten starý známý Pavel.

Následující den Kateřina Radová smlouvu se starým pánem podepsala.

Nohu před nohu kladla velmi opatrně. Opírala se o svou elegantní hůlku a neustále si každou chvíli upravovala klobouček, který nejspíš nosila již před padesáti lety. Dáma na první pohled. Osm křížků na krku, rozvázná chůze, závan silné fialkové vůně. Každých dvacet metrů se na chvíli zastavila, jako by vychutnávala vše, co vidí kolem sebe. Ve skutečnosti jen dávala odpočinout bolavým kostem. Neměla kam spěchat. Když potkala lavičku, rozvázně na ni usedla a malou kabelku, podobnou té, co nosívá britská královna, si položila na kolena. Po chvíli z ní vytáhla malý vyšívaný kapesníček a otřela si orosené čelo. Monogram LL kdysi vyšívala sama. Měla ho na celé své výbavě. Libuše Laudátová.

Nikdy se nevdala, zůstala tím, čemu lidé hanlivě říkali „stará panna“. Ne, že by se okolo ní nemotali nápadníci, ale osud tomu nějak zkrátka nepřál. Po osmačtyřicátém, to jí bylo sedmnáct let, jim komunisti všechno sebrali. Maminka, která měla krejčovskou dílnu, musela do fabriky a tatínkovo nemocné srdce ten psychický tlak nevydrželo. Zemřel rok po únorovém komunistickém puči. Kdyby rodina neměla ještě z doby relativní hojnosti zlato a šperky, které bylo možno prodat, těžko by vůbec zaplatili pohřeb. Libuše byla nejstarší z dětí, a tak musela mamince pomáhat s mladšími sourozenci. Ze studií sešlo, všechno se točilo jen kolem toho, aby rodina se čtyřmi dětmi nějak přežila. Že by v té době mohla myslet na vdavky, to nepřicházelo vůbec v úvahu. I přes těžkou situaci se jí maminka snažila strádat nějaké drobné úspory a připravovat výbavu. I to málo, co však stihla pro dceru našetřit, sebrala v květnu 1953 měnová reforma. Kurz směny 1 ku 50 připravil o životní úspory celý národ. To bylo Libuši dvaadvacet.

Rodinnou situaci tehdy zachránilo úmrtí babičky, maminičiny matky, po které zůstal na Vysočině prázdný malý domek. Libuška se tam s matkou a třemi bratry, ve věku osmnáct, patnáct a dvanáct let, přestěhovala. Nemuseli platit nájemné za byt a život na malé vesnici byl přece jen významně levnější než v Praze. Pomohla i zahrádka, na které mohla rodina pěstovat zeleninu, a k nezaplacení bylo i těch pár slepic na dvorku a několik králíků v králíkárně.

V roce 1960 už to vypadalo, že se na Libušku usmálo štěstí, a zasnoubila se. Bylo jí devěťadvacet a lidé v okolí si na ni už ukazovali. Dávno měla mít tři děti. Nevyšlo to. Nastávající tragicky zahynul při vojenském cvičení, na které byl ze zálohy povolán. Tím se jí zhroutil svět. Trvalo velmi dlouho, než se své bolesti zbavila alespoň natolik, aby viděla nějaké muže kolem sebe. V roce 1968 měla před svatbou podruhé. Přišla však ruská okupace a její milý chtěl za každou cenu za kopečky. Libušině mamince táhlo na šedesátku a zdravotní jí příliš nesloužilo. Jediná dcera ji nemohla v takovém okamžiku opustit. Od bratrů se tolik neočekávalo, že se o maminku postarají, a nejspíš by to ani neudělali tak svědomitě, jak bylo třeba. Proto emigrovat odmítla

a podruhé zůstala sama. Bylo jí sedmatřicet a bylo jasné, že poslední naděje na dítě a spokojený rodinný život se rozplynula. Jako nejstarší a jediná dcera zůstala s matkou v domku na Vysočině a vzorně se o ni starala až do posledních dnů jejího života. Když odešla, zůstala Libuška v domku sama a na svou samotu si zvykla.

Naučila se vnímat ptáky, květiny, vůně a všechny ostatní dary přírody jako svou rodinu. Nikdy se nestalo, aby u sebe neměla pytlík zrníček pro sýkorky. Dokázala promlouvat se stromy a vážila si každého slunečního paprsku. Obdivovala krásu kapek za deště a sílu bouřky, když přišla. Ve svém malém, skromném domečku na Vysočině nebyla sama, byla součástí přírody a celého vesmíru.

Pravidelně jednou za čtvrt roku si zajela vždy do velkého města, do matičky Prahy, vzala si na sebe to nejlepší oblečení, navlékla nejoblíbenější šperky a vydala se korzovat. Poseděla v kavárně u šálku vídeňské kávy a nějakého dobrého dortíku a sledovala ten mumraj lidských těl všude kolem. Jednou za čtvrt roku se stávala dámou, která si to jela užít a zavzpomínat na staré časy. Jaké to bývalo, když ještě její maminka měla svou krejčovskou dílnu a ona rozvázela po Praze hotové zakázky bohatým paničkám. Vždycky dostala i něco od cesty a občas měla dovoleno koupit si za to třeba pendrek. Praha pro ni měla vůni jejího dětství a dospívání. Čím byla starší, tím raději se sem pro své vzpomínky vracela. Tak jako dnes.

Sedíc na lavičce, zpozorovala obchůdek s nápisem Rychle a bezbolestně. Něco takového ještě nikdy neviděla, a že toho za těch osmdesát let už viděla hodně! Rozvážně se zvedla a zamířila přímo tam.

Jen ji starý pán zahlédl, už přispěchal, aby otevřel dveře. Takovou uctivost už dlouho nezažila.

„Dobrý den, madam! Jen pojdte dál!“

„Copak to tady u vás vlastně je?“ ptala se zvědavě.

Starý pán se dal opět do vysvětlování a ona pozorně naslouchala. Když domluvil, pokývala hlavou a zadívala se starému pánovi hluboko do očí: „Není mnoho toho, co by měl člověk právo získat rychle a bezbolestně. Život je stvořen pro námahu, bolest, pot, krev a slzy. Protože tím se stáváme lepšími,“ řekla.

„Teď ale máte poprvé – a možná naposledy – ve svém životě možnost něco takového zažít, madam. Něco, po čem jste třeba vždycky toužila. Rychle a bezbolestně, bez námahy a potu,“ oponoval.

„Rozmyslím si to. Na tomto světě už není mnoho věcí, které bych musela mít. Žila jsem bohatý život a to, co bych bývala kdysi chtěla, stejně už nemohu mít. Čas se nedá vrátit zpátky. A co já dnes už potřebuju?“ smála se.

„Jste moudrá žena, madam. Kdybyste ale změnila názor, víte, kde nás najdete.“

„Možná. Až přijde ten správný čas. Možná,“ řekla zamyšleně a starý pán jí opět otevřel dveře a při jejím odchodu se maličko, ale velmi uctivě poklonil. Ještě se jednou ohlédla, zamávala rukou na pozdrav a zamířila do své oblíbené kavárničky.

„Kurva! Kurva!“ rozčiloval se Filip na celý byt a snažil se dostrkat po kuchyňské lince ke stolu hrnek s kávou. Vždy poposkočil na berlích o malý kousek, pak se opřel o jednu a ze druhé uvolnil ruku, aby mohl posunout hrneček. Přitom prakticky balancoval na jedné noze, operovaný kotník drže ve vzduchu. Stačil jeden neobratný Baskův pohyb, podražená berle a prásk. Už ležel na zemi a nestačil se ani podívat. „Basko, ty kreténe, podrazils mi nohu! Copak nevidíš, že mám teď štyry jako ty?“ Káva zůstala na kuchyňské lince netknutá a Filip ležel na podlaze. Musel tak vydržet do Tomášova příchodu, protože když si nesměl vůbec na operovanou nohu stoupnout, nedařilo se mu ani se zvednout. Basko to považoval za úžasné zpestření dne a nadšeně se s ním válel a obližoval ho všude, kde se dalo.

Tomáš se zprvu vyděsil, ale když se ukázalo, že si Filip jen pořádně narazil bok a zadnici, ulevilo se mu. „Ty mi teda dáváš, kámo!“ ulevil si.

„Vole, to je fakt hustý, bejt tady takhle přes den sám. Normálně sem úplně vodvařenej, jak na to nesmim stoupnout. To si ani blbý kafe nepodáš!“

Tomáš na něj hleděl trochu nepřítomně a pak najednou řekl: „Byl sem v hospodě. Kluci mi líčili, cos jim tenkrát vykládal vo tý svý kerce.“

„Stejně mi ty pitomci nevěřili,“ odsekl Filip

„Já bych ten vobchod chtěl vidět. Byl bys vochoťnej mi ho ukázat? Seženu vozejk, abys nemusel pajdat. Vodvezu tě tam i zpátky. Jen by sem to hrozně rád viděl,“ škemral.

„Viděl?“

„Nebo spíš zkusil,“ přiznal Tomáš.

„Tak už si plním naší smlouvu, starouši!“ volal Filip ode dveří a nechal se Tomášem vtlačit do obchůdku. „Pěkně mě to zřídilo!“ vykřikoval.

Nikol překvapeně zírala na invalidní vozík, ve kterém Filip seděl. „Co se vám proboha stalo?“ pronesla udiveně.

„Že se ptáte, slečno! To mam za tu kérku, ne? Zlámal sem si kotník a museli mi to šroubovat. Teď už sem jen zvědavěj, jak dlouho ty maléry vlastně potrvají.“

Starý pán si Filipa pozorně prohlížel.

„Sem naprostej idiot! Co já si všechno moh přát! Aspoň by to třeba mělo smysl, že jo!“ nadával.

Starý pán pokyvoval hlavou. „Vida! V jak krátkém okamžiku tak velké zmoudření,“ podotkl.

„Houby zmoudření, dědo. Jen mi došlo, že sem byl idiot.“

„A copak vás k nám přivádí dnes, mladý muži?“

„Mě nic, ale tady kámoš mi nevěřil a chtěl se přesvědčit na vlastní kůži,“ uchechtl se. „Dobře si to rozmysli, Tome. Potřebuju tě ještě jako pečovatelku nějakou dobu. Neraď bych, abys byl zejtra větší chromajzl než já!“

„A proč jste si tak jistej, že už je to vono?“ zeptala se najednou Nikol.

Filip strnul. „A co by to jako mělo bejt?“

„Úraz?“ pokrčila Nikol rozverně rameny. „Nepozornost? Blbá náhoda? Pech?“

„Ježíš, nestrašte, slečno!“ vyděsil se Filip. „Jako že by mě čekalo ještě něco daleko horšího, jo?!“

Nikol zase pokrčila rameny. „Třeba jo, třeba ne...“ řekla pobaveně.

„Sem rád, že sem vám připravil dobrej den... nešťestí někoho jinýho nejmíc potěší, co?“ komentoval její rozvernou náladu.

„Promiňte, nechtěla jsem se vám vysmívat. Jen mě pobavila vaše jistota,“ řekla omluvně. Rozvíjející se debatu utnul starý pán. „Kamarád by měl o naše služby zájem?“

Tomáš váhavě přikývl. „Jen eště nevím, co si přát. Dybysem třeba chtěl umět skákat padákem, dybysem chtěl bejt parašutista, to by šlo?“

„Jistě.“

„Nebo dybysem chtěl bejt pilot dopravního letadla?“

„I to by šlo. Nemusel byste na to studovat, ani odlétat povinné hodiny, prostě byste se jím stal. Hned.“

„Ja si to budu muset pořádně rozmyslet,“ přiznal Tomáš.

„V pořádku, mladý muži. Rozmýšlejte. Až budete vědět, vraťte se. Nikdo na vás netlačí.“

Pak ještě Tomáše něco napadlo. „Může se teoreticky stát, že si to svý přání ani pořádně neužiju? Víte, jako jesli je tam nějaká záruka, nebo prostě garantovaná doba, po kerou si budu moct užívat to, co sem si přál. Protože tady kámoš si jeden den pořídil u vás kárku a druhej den ráno se takhle rozsekal. To by mi za to asi nestálo.“

Starý pán se usmál. „Jste přemýšlivý, mladý muž! Bohužel, záruka tam žádná není.“

„A přesto do toho někdo de?“ divil se Tomáš.

„Díky, kámo. Teď si mi doslova zvednul ego!“ poznamenal Filip.

„Rozmyslim si to,“ řekl na to znovu Tomáš a začal otáčet Filipův vozík směrem k východu. Nikol přiběhla a otevřela dveře. Přitom se znovu na Filipa zadívala, líbil se jí. Musel by být úplně slepý, aby si toho nevšiml.

„Dybysem nebyl zrovna chromej, slečno, pozval by sem vás třeba do kina,“ prohodil.

Nikol se rozzářila. „Mně nevadí, že jste chromej!“ vykřikla nadšeně.

Starý pán se zamračil. „Nikol! Krot' se!“ okřikl ji.

„Kdepak, nekrot' se, slečno. To by byla věčná škoda!“ Potom se Filip otočil k Tomášovi. „Sloužíš v sobotu, nebo máš volno?“

„Volno,“ řekl kamarád nechápavě.

„Tak mi budeš dělat řidiče a tlačíče. Hodíš mě do kina, aby sem moh vzít tady slečnu na rande, jo?“ Znovu se otočil k Nikol a dodal: „V sobotu v šest, vobchodní centrum Novej Smíchov. V posledním patře sou kina. Budu vás tam čekat.“

Nikol radostně poposkočila. Ještě nikdy neměla rande! Když mlá-denci odešli, starý pán šel a zavřel obchod na zámek. Zatáhl žaluzie, aby nebylo vidět dovnitř. Pak se na Nikol přísně podíval a pravil: „Musíme si promluvit, děvenko.“

„Já si nechci promlouvat, tati. Prostě se s tím smiř. Už nejsem dítě!“

„Jsi mnohem větší dítě, než si myslíš.“

„Proč mi nechceš dopřát ani trochu radosti? To mám stále sedět tady? To mám prožít život sama mezi čtyřma stěnami a hromadami smluv? Já už takhle dál prostě žít nechci.“

Díval se na ni a kýval zamyšleně hlavou. „A co tedy chceš?“

„Radovat se. Smát. Užívat si. Jako tihle lidi všude tady kolem.“

„Tihle lidé, všude tady kolem, žijí na dluh a ty to moc dobře víš, Nikolko. Nechápou, že život je v prvé řadě otázka rovnováhy. Dostanou jen to, co sami dají. A mnozí nedávají vůbec nic, protože jen berou. Jsou to ztracené bloudící koráby ve vesmíru. Nikdy nezakotví. Nespočinou. Nenajdou klid. Ještě tisíckrát budou podstupovat životní lekce v naději, že snad konečně prožrou a pochopí smysl svého bytí. Ale bude mnoho těch, kteří nepochopí nikdy. Bojí se pekla, ale netuší, že ho už žijí. Stále do kolečka znovu a znovu. A říkají tomu přesně takhle, jak jsi to právě pojmenovala – že si užívají.“

Nikol sklopila zrak. Dobře věděla, že otec má pravdu. „Alespoň na malou chvíli, tati! Na jedno kino...“ přemlouvala.

„Jsme zodpovědní za to, co k sobě připoutáme, jsi si toho vědoma?“

Přikývla.

„Inu dobrá, dcerko. Běž si tedy s tím hochem, ale pamatuj, že on nikdy nemůže porozumět tvé duši. Teď možná máš pocit, že to hlavní je tělo, charisma a mladistvé svaly. Ale to tě uspokojí jen na velmi krátkou chvíli, protože tělo, jako každá hmota, je pomíjivé. Léty chřadne, stárne, opotřebovává se a přestává fungovat. Duše ale zůstává. Pokud se dvě duše spolu nenajdou a nesouzní, nic nesouzní. A vaše duše jsou tak odlišné jako kaluž vody a širý oceán.“